

ZENE A MIRABELLEN

Georg Trakl 11

Egy kút dalát a fellegek
fehéren elzárják a kéktől.
És sétálók merengenek
a kert közlegő éjjeléről.

Fakult márvány a sírokon.
Madárraj híz a messzeségbe.
Egy faun szemléli komoran,
hogy árnyak lépnek a sötétbe.

A rőt lomb a fáról lehull,
az ablakon bekarikázik.
A kályhában új lángra gyúl
a tűz, s a falra rávilágít.

Egy idegen a házba lép.
Omladék hull, kutya fut onnan.
Elolt egy mécses a cseléd.
Fű alszik szonátazajokban.

AZ ALVÁS

Ti mérgek átkozott sötétje,
te fehér alvás!
Alkonyodó fák
vadfurcsa kertje,
kígyók, éjjeli lepkék,
pókok és denevérek otthona.
Jövevény! Elveszett árnyékok
az estpirosban
csak komor kalózhajó
a szomorúság sós vizein.
Fehér madarak csapnak fel
az éj pereméről, omló
acél városok fölé.

A MÉLABÚ

- 12 Hatalmas vagy te, sötét száj
a belvilágból, őszi felhőkből
formálódott figura,
arany estcsend.
Zölden alkonyuló hegypatak,
árnyékvidék
kicsavart fenyők közt.
Falu,
mely szent barna képekbe hal szét.

Fekete lovak vágtatnak ott
ködös mezőkön.
Ti katonák!
A dombról a haldokló nap legördül,
és kacagó vér omlik –
szótlanul a tölgyek alatt! Ó, hadak
morajló mélabúja. A bíbor homlokról
fényes sisak csörömpöl le.

Olyan hidegen jön az őszi éjjel,
csillagokkal koszorúzott
csöndes apáca a megtört
férficsontok fölött.

GRODEK

13

Estére az őszi erdőt halálos fegyverek
hangolják össze, az aranyló síkot,
a kék tavakat, ahol a nap
komoran végiggördül; az éjszaka
öleli a haldokló harcosokat,
a vad panaszszót tört ajkukon.
Csendesen gyűlik a legelőn
a vörös felhőzet, egy haragvó isten lakja
a kiontott vért; holdas hideg.
Minden út fekete rothadásba tart.
Az éjjel és a csillagok arany ágrendszer alatt
árnyéknővérkém lebeg a hallgatag ligeten át,
hogy köszöntse a hősök szellemét, a vérző fejeket.
A nádban az ősz fuvoláinak halk tónusa.
Ó, büszke szomorúság! Örök oltárodon
a szellem lángnyelvei egy végzetes fájdalom felé
csapnak, a meg nem született unkákért.

(Fordította: Vörös István)

